

2017:3**Interpellation av Cecilia Brinck (M) om
interpellationer**

Dnr 107-431/2017

”I princip sedan valet och successivt sedan den nya majoriteten tillträdde har vi sett att interpellationssvaren har dröjt. I princip har gamla interpellationer legat i sju åtta månader och inte blivit besvarade. Det är helt emot den arbetsordning som fullmäktige har för interpellationer, som innebär att en interpellation i princip ska besvaras från det fullmäktigesammanträde den är anmäld till nästa. Det är alltså två tre veckor. Vi vet alla att detta kanske inte fungerar i praktiken. Om det är komplicerade frågor behöver man kanske några månader på sig – ett par tre månader som mest. Men nu har vi sett att det finns interpellationer som är åtta månader gamla. En del sådana finns med i dag. Jag tycker att det är ett oskick, och det är inte helt respektfullt gentemot fullmäktiges arbetsformer.

Min fråga riktar sig både till presidiet och till finansborgarrådet. Hur ska vi komma till rätta med detta? Jag kan skvallra om att det är några borgarråd som särskilt utmärker sig. Jag kan också påminna om att under förra mandatperioden, när jag följde detta, var det ett hiskeligt liv om några interpellationer som var tre månader gamla. Man tyckte att det var lång tid, och det tyckte vi också att det var. Men motivet till att det tog lång tid var just att det var komplicerade frågor. Men nu är vi hela tiden uppe i sju åtta månader gamla interpellationer. Vi tycker att det är orimligt. Min fråga är: Vad gör vi åt detta?”

Ja, en sak man hade kunnat göra åt detta var att se till att det blev ändring när man själv hamnade i majoritet. Ovanstående är nämligen hämtat från en frågedebatt i fullmäktige den 11 februari 2008, och den som frågade var Jan Valeskog (s).

Jag delar helt Jan Valeskogs uppfattning. Att inte besvara interpellationer i tid är ett oskick, det strider mot fullmäktiges arbetsordning, kommunallagen reglerar inte denna fråga utan bara interpellationers innehåll, vem som får ställa dem och till vilka personer de kan ställas.

Men frågan är varför läget inte förbättrats – tvärtom, faktiskt. Av de interpellationer som nu ligger på fullmäktiges bord är de äldsta framställda den 25 april 2016. Av dem saknas fortfarande svar på en, Joakim Larssons interpellation om Tekniska Nämndhuset.

Det är min ena fråga. Den andra handlar om interpellationsdebatterna i fullmäktige.

Vid flera tillfällen har finansborgarrådet helt eller delvis avstått från att delta i debatten om interpellationer som är riktade till henne. Det hände senast vid kommunfullmäktiges sammanträde den 13 februari 2017, i samband med en interpellation av Karin Emlund om Spårväg City och kollektivtrafikförsörjning av Norra Djurgårdsstaden (nr 2016:29).

Finansborgarrådet tog det första formella inlägget (som inte räknas med i de tre som är tillåtna) och hänvisade till det skriftliga svaret. Därefter övertogs debatten av en annan socialdemokratisk fullmäktigeledamot.

Detta är inte tillfredsställande. Det är respektlöst mot interpellanten, som interpellerar ansvarigt borgarråd och förväntar sig svar av detta borgarråd. Och det är respektlöst mot fullmäktige, eftersom det antyder att finansborgarrådet inte tycker att debatten i fullmäktige är tillräckligt viktig för att prioriteras

Med anledning av ovanstående vill jag ställa följande frågor till ansvarigt borgarråd:

1. När får Joakim Larsson svar på sin interpellation från den 25 april 2016?
2. Vad anser borgarrådet vara acceptabel tidsutdräkt för besvarande av interpellationer?
3. På vilka grunder har borgarrådets åsikt i frågan om rimlig svarstid så dramatiskt förändrats jämfört med 2008, när borgarrådet var i opposition?
4. Vilket regelverk stöder sig finansborgarrådet på när hon helt avstår från att avstå i debatten om interpellationer som är riktade till henne?
5. Om inget sådant stöd i existerande regelverk finns – på vilket sätt motiverar finansborgarrådet sitt agerande?

Stockholm den 6 mars 2017

Cecilia Brinck